

Intens gelukkig tussen de allerarmsten

Foto: Hettie van der Ven

Broeder Samuel in Mexico-Stad, waar hij zorgde voor zo'n veertig gehandicapten.

Broeder Samuel van der Sloot werd geboren in het Brabantse Boxtel. Hij was Witte Pater in Afrika, werd trappist in de Achelse Kluis en trad uiteindelijk in bij de Missionarissen van Naastenliefde, de orde van Moeder Teresa. Zijn levenswijze: wonen en werken tussen de allerarmsten. Na periodes in onder meer Bangladesh, Parijs, Sicilië, Guatemala, Madagaskar en Mexico vond hij zijn thuis in Haïti. Zijn religieuze naam was Samuel, maar voor mij was hij gewoon ome Kees.

Hettie van der Ven

Vrijdag 17 februari 2017. Het is warm en donker in de kapel op het terrein van het missieziekenhuis in Port-au-Prince, Haïti. Kaarsen branden. Zo'n dertig zusters, gehuld in de bekende witte sari met blauwe bies, waken bij ome Kees. Ze zingen het Magnificat, de sfeer is zeer sereen. Een voor een knielen ze bij mijn oom neer. Zijn kist staat in het midden van de ruimte en is open. Ze slaan een kruis en de meesten kussen hem. Wat ik zie en voel is liefde. Ik voel me bijna een indringer. Dit is zijn familie.

"Bewustwording dat we een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor de armen is de enige hoop die langzaam het leven van de armen wat kan veranderen. Als missie hebben wij de taak om vrije mensen te blijven die liefde kunnen ontvangen om deze ook weer door te geven. De liefde is een te grote waarde om opgesloten te worden in een te nauwe samenleving. Liefde wil altijd delen met anderen en is altijd uit op zoveel mogelijk gelijkwaardigheid."

Uit een brief van ome Kees, d.d. 28 maart 2008

Zeventien jaar eerder. Vanuit de open laadbak van de pick-up zie ik hem al voordat we echt arriveren. Ome Kees zit op het platte dak van de missiepost, tussen de was die te drogen hangt. "Hier vinden ze me niet zo snel. Ik zoek er even de rust op", zo vertelt hij later. Het is het jaar 2000. Samen met een vriendin zoek ik mijn geliefde oom op in Cité Soleil, de armste en grootste sloppenwijk van de Haïtiaanse hoofdstad Port-au-Prince. Ik ben 25, mijn oom zeventig. "Kom eens kijken", zo stimuleerde hij vaak in zijn brieven. De missiepost bestaat uit een aantal gebouwen rondom een grote, afgesloten binnenplaats. Er zijn een ziekenhuis, een school, een kapel en een eenvoudig verblijf voor de vier broeders. Ze slapen op de grond, maar ome Kees heeft een wankel bed. "Dat is omdat ik al wat ouder ben", lacht hij. Binnen de gemeenschap is ome Kees op de eerste plaats verantwoordelijk voor de medicijnverstrekking. Hij werkt met de patiënten in het ziekenhuis, die veelal aan tbc en aids lijden. "Genezing kunnen we ze meestal niet bieden, wel een menswaardig sterven." Een paar keer per week is er een poli, waar bewoners van de wijk naartoe kunnen komen om bijvoorbeeld wonden ten gevolge van schurft en gevechten te laten verzorgen. Midde-